

hyoraf altsaa Staten udreder de 18 Mill. Kr., men til de 30 maa da føjes det, der kan ydes efter Hjælpekasseparagraffen, samt det Beløb, der fremkommer ved, at Kommunerne vil give Brændselshjælp til andre end de egentlig ubemidlede. Hvor store Beløb der her kan være Tale om, er ikke til at udregne, men noget bliver det dog altid. Man maa dog ikke tro, at Staten og Kommunerne, navnlig ikke Staten, vil komme af med de Beløb, der her er nævnte. Det skal nok vise sig, at som Paragraffen er udformet, vil ikke tilnærmelsesvis alle de Millioner, som her er Tale om, kommer til Anvendelse, allerede af den Grund, at der er taget Bestemmelse om, paa hvilken Maade Tilskud skal ydes til Nedsættelse af Brændselspriserne. Disse maa ikke gaa ned under en Pris, der udgør: for Brænde: Maksimalpris plus 2 Kr. pr. Rummeter, for Tørv: 30 Kr. pr. t, for Kul: 6 Kr. pr. hl, og for Koks 4½ Kr. pr. hl, frit leveret hos de paagældende Familier.

Jeg anbefaler de ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslagene, som de her foreligger.

Korsgaard: Efter Forslaget angaaende Stats- og kommunale Dyrtidsforanstaltninger, saaledes som det forelagdes af den højtærede Indenrigsminister, kunde der endnu anvendes Dyrtidsregulering til Fordel for alle med Hensyn til Brændsel, medens det foreliggende Forslags Forskelighed fra den gældende Lov i Hovedsagen er, at man i øvrigt ikke skal kunne anvende Dyrtidsregulering til Fordel for alle. I mine Udtalelser ved første Behandling nævnedes jeg, at mit Parti under Hensyn til Statens i Virkeligheden meget daarlige finansielle Situation vilde tilstræbe, at Dyrtidsforanstaltninger til Fordel for alle bortfaldt. Dette er ogsaa sket i Henhold til Ændringsforslaget til § 1, og mit Parti konstaterer med Tilfredshed, at man her efter gaar helt bort fra Reguleringen til Fordel for alle, noget, der nu, da Løn-niveauet, specielt for Lønarbejdere, er hævet saa betydeligt, at det nu saa nogenlunde holder Maal med Prisstigningen, formentlig maa anses for fuldt ud for-svarligt.

Bortset fra denne principielle Ændring i § 1, er der sket det, at man nu straks ved dette Lovforslag ordner, hvor meget man kan give i Tilskud til Brændsel for hele Perioden fra 1. Juli 1919 til 31. Marts 1920. Et Ønske herom er fremsat ved første Behandling, saa vidt jeg erindrer

fra Socialdemokratiet. Vi fandt dette Ønske naturligt, idet det er rimeligt, at Kommunerne maa kunne overse, hvor meget de kan vente i Tilskud, forinden de træffer deres Dispositioner for Indkøb af Brændsel, og mit Parti har derfor, for saa vidt kan jeg godt sige med Glæde, kunnet tiltræde denne Forandring.

Angaaende Brændselshjælpen i øvrigt udtalte jeg ved Sagens første Behandling, at man ligeledes af finansielle Hensyn burde tilstræbe at ordne det saaledes, at de, som formedelst gammel Sædvane brugte indenlandsk Brændsel, som var produceret i en Egn, hvor de bor, ikke skulde kunne faa Tilskud til Brændsel. Naar jeg indtog det Standpunkt, var Grunden, som nævnt i mit Foredrag ved første Behandling, den, at det af Bilagene til Lovforslaget fremgik, at Prisen paa indenlandsk Brændsel, bortset fra mulig paaløbende Transportomkostninger, ikke var steget mere, end hvad der svarer til den almindelige Dyrtid. Det er mig en Tilfredsstillelse, at man fra de andre Partiers Side har kunnet gaa ind paa denne Betragtning, som jo finder sit Udtryk i de Tal, der er fastsatte med Hensyn til de Priser, hvorunder Brændsel ikke maa sælges ved Hjælp af Tilskud af offentlige Midler. Som allerede nævnt af Ordføreren for Socialdemokratiet vil dette sikkert betyde, at de Millioner, der formelt kan anvendes i Henhold til Loven, ikke paa langt nær vil blive anvendt, og det er jo ogsaa ganske givet Hensigten med de Ændringsforslag, der i saa Henseende er stillede. I det hele taget vil jeg haabe, at den Udformning, som § 1 har faaet, og som efter mit Skøn i høj Grad skulde opfordre Kommunerne til at vise den størst mulige Økonomi med Hensyn til Udgivelsen af Penge, vil virke efter sin Hensigt, og at Kommunerne, som selvfølgelig ogsaa er klare over Statens daarlige finansielle Situation, vil føre Lovent ud i Livet i den Retning, som er tilsigtet.

Udover Ændringerne til § 1 er der foreslaaet Ændringer til § 2, som gaar ud paa at begrænse det Beløb, der maa anvendes i Henhold til den gældende Dyrtidslovs § 4. Hvis man ser Bilagene til Lovforslaget efter, vil man se, at visse Købstadkommuner har anvendt større Beløb pr. Indbygger efter § 4, end de har anvendt efter § 3. Da der ikke er Tvivl om, at man fra vort Partis Side havde den Opfattelse, at § 4 skulde være en Nødsparagraf, der kun skulde anvendes i særlige Tilfælde, kan jeg ikke nægte, at det forbavser os ikke